

1

2012
8. årgang

Fjæreposten

menighetsavis for Fjære

Et
krystallklart
NEI TAKK!

ENKELT OG GREIT

På en tid av året da is og snø har satt tenna i takrenna, til stor glede for mange, mens noen andre av oss kan føle at «vår med ljose dagar» bare er fjern drøm, varter gudstjenesten opp med pretekster om såkorn og vekst. En kan godt undres. Er det ikke malplassert i forhold til årstiden? Kanskje man ikke tenkte på det da tekststrekene ble bestemt? Eller har det vært svært så bevisst?

Å være såmann er en tålmodighetsprøve, sa predikant Birke-dal i Fevik kirke hin søndag. Vi orker nesten ikke vente på å få se resultater av sårbeidet. Vi synes vi har gjort en så strålende innsats at «dette må bli bra», «dette må gi resultater» vi har lengtet etter å se. Jeg ser for meg «bonden» som går fram mot åkeren han har sådd til, og speider daglig etter det grønne floret som er et signalet på at avlingen er på gang. Jeg vet ikke hvor vanlig det er i de kretser å slå seg på brystet og tenke at «jeg får det til, gitt». Det er i alle fall en svært utbredt menneskelige svakhet, å ta æren for noe en ikke selv har utført. Vist har han sådd, visst har han vannet og luket. Men be ham om å starte fra scratch og lage frøene han skal så. Da sliter han. I Gudsrike-arbeid er det tragikomisk, men ikke uvanlig. Jeg husker en anekdote, kanskje til og med sannferdig, om en predikant som fikk skryt for prekenen sin. «Den var virkelig god.» fikk han høre. Han repliserte umiddelbart: «Jeg vet det. Djævelen fortalte meg det på vei ned fra prekestolen.»

Ikke desto mindre: Gud har gjort seg selv avhengige av oss. For hvordan kan mennesker komme til tro om ingen forkynner, spør Paulus i brevet til Romerne. Nei, si det. Han trenger vår vilje, vår munn, våre bein og hender for å utføre et arbeid. Men det er han som skaper veksten og livet, kraften som ligger i frøet. Vi er nødvendige bærere av budskapet, men hva dette budskapet skaper og bevirker i et menneskes hjerte, er det bare Han som rår med.

Derfor er det kanskje pedagogisk klokt å la oss få teksten om såmannen og såkornet å grunne på mens vi måker snø og ser verden ligge tilsynelatende håpløst ihjelfrosset omkring oss, og vite at likevel; livet kommer til å tyte fram som en livets eksplosjon når tiden er inne. Bare vent. Og så snart det blir mulig, skal frøene og såkornet i jorda. Bare å harve, pløye og bygge driftsbygninger gir ingen avling.

Ilene Andersens historie, som du kan lese om i denne utgaven, har gitt meg mye å tenke på i så måte. Det er historien om mennesker som satset alt på ett kort; formidlingen, og at Jesus ville stå ved sitt løfte om å være med alle dager. Revolusjonen du kan lese om, som fikk nesten overjordiske dimensjoner, startet fordi en mann forsto at alt starter i den enkelte. Den som har Gud rikes framgang som målsetting, kan ikke hoppe bukk over sitt eget liv, men begynne med seg selv. Meg selv. Strategier, planer, teknikker, rammer, fasiliteter – alt kommer i annen rekke. Om ikke disiplene, da som nå, ville lyde kallet om å gå og fortelle, hadde det stoppet opp. At nye mennesker fikk høre evangeliet – frelsesbudskapet om Jesus Kristus – og at Den Hellige Ånd har arbeidet med og i mennesker siden oppdraget ble gitt, er hele forklaringen på at vi er der vi er i dag. Og det til og med på tross av alle galematiaser som i Guds navn har trampet i klaveret og danset i salaten opp gjennom århundrene. Det som har sett ut som noe ynkelig lite, som bittesmå sennepsfrø, har vist seg å ha en ubendig livskraft i seg, slik at det like vel har slått rot på nytt og på nytt, i stadig nye mennesker, generasjoner, folk og nasjoner. Men vi kan ikke lene oss tilbake i godstolen og tro at jobben er gjort. Vi står fortsatt i det samme oppdraget. I vår materialistiske hverdag er det nok av åndskrefter som vil etablere seg i oss og ta over styringen, krefter som vil ha oss til å miste folkus og spore av.

Paulus skjønnte hvordan det lå an da han skrev til Korinterne: «... vi har denne skatten i leikar, for at det skal bli klart at den verdige kraft er fra Gud og ikke fra oss selv. Vi er alltid presset, men ikke knekket, vi er tvilrådige, men ikke forsvilt, forfulgt, men ikke forlatt, slått ned, men ikke slått ut. Vi bærer alltid Jesu død på vår egen kropp, for at også Jesu liv skal bli synlig ved den.»

Gud trenger oss, men når han har oss, er det også alt han trenger. Resten utretter han selv. Eller som det står i sangen «Der det nye livet lever»:

«Når ordets nøkler åpner en lukket hjertegrind, går vi selv et skritt til siden slik at Jesus slipper inn.»

Peer Rodal Haugen,
redaktør

Døpte i Fjære menighet

Jesus og barna (Matt 19,13-15; Mark 10,13-16)
13 De bar også spedbarna til Jesus for at han skulle røre ved dem. Da disiplene så det, ville de vise dem bort. 14 Men Jesus kalte dem til seg og sa: «La de små barn komme til meg, og hindre dem ikke! For Guds rike hører slike til. 15 For lig, jeg sier dere: Den som ikke tar imot Guds rike likesom et lite barn, skal ikke komme inn der.»

Birk Jensen-Tveit
Døpt i Fjære kirke 18. september

Emine Gundersen Eyde
Døpt i Fjære kirke 18. september

Lillie Kristine Aanonsen Bringsverd
Døpt i Fjære kirke 18. september

Adrian Morterud Krath
Døpt i Fjære kirke 18. september

Niklas Voreland Leikvangen
Døpt i Fjære kirke 18. september

Tommy Folasen
Døpt i Fjære kirke 18. september

Aanon Ottersland Olsen
Døpt i Fjære kirke 4. desember

Jonas Røed Haaland
Døpt i Fjære kirke 4. desember

Angelia Windegaard
Døpt i Fjære kirke 26. desember

Tuva Fjone Gautefall
Døpt i Fjære kirke 26. desember

Adam Torp Kvasjord
Døpt i Fjære kirke 8. januar

Lauritz Dalholt Haland
Døpt i Fjære kirke 8. januar

Anna Metveit Olsen
Døpt i Fevik kirke 8. januar

Adriana Celine Stryken-Nordbo
Døpt i Fjære kirke 15. januar

Anniken Esketveit
Døpt i Fjære kirke 15. januar

Ingvild Veimo Larsen
Døpt i Fevik kirke 2. februar

Minneord Anna Monen

Anna Monen sovnet stille og uventet inn 31.januar. Hun ville ha blitt 94 år i april og var forholdsvis sprek og livsfrisk helt til det siste.

Anna var medlem i Kirkeringen i Fevik kirke i alle år. Ingen har vel helt oversikt over antall flotte juleduker og kaffeduker som hun broderte år etter år. De ble gitt til julemessa som gevinster på hovedlotteriet, og det er ikke få hjem som hvert år legger en av Annas flotte duker på sitt bord. Dukene var like fine på rett side som på vrangen.

Hun ville ikke brodere nisser, men duker med kirker, fugler og juleblomster var i hennes ånd. Også til julemessa i des. 2011 kom det to nydelige duker til tross for hennes høye alder.

Anna var ei flott dame med klare tanker og meninger og med omsorg for alle som kom i hennes vei. Hennes sterke gudstro skinte gjennom i ord og gjerning.

Det er ikke mange 93-åringere som driver med høytlesing, men det gjorde hun for sin Knut. Hver dag ble det lest, både aviser og bøker av alle slag.

Hun sa alltid: «Jeg vil ikke dø uthvilt!» og det beviste hun vel da hun samme kveld som hun døde, satt med strikketøy- et i hendene.

Anna ble begravet fredag 3. februar fra Fjære kirke, og Knut fulgte henne til det siste hvilestedet selv om helsa hans var skropelig.

Knut sovnet stille inn samme kveld etter å ha levd med sin kjære Anna i 64 år.

Vi lyser fred over Anna og Knut Monens gode minne.

For Kirkeringen
Ellen Tesaker

NESTE NUMMER kommer ut 27. mars
Frist for materiell er 15. mars

sport 1
GRIMSTAD

Storgaten 31 Tel. 370 41400
ÅPENT: Man-Ons 09-17 Tor-Fre 09-19 Lørdag 10-16

Jesus i hverdagen

For meg gir det å stege inn i kirken en spesielt god følelse. Jeg opplever det litt hellig, og jeg trer på en måte inn i et rom der jeg skal få tid til å være nær den allmektige Gud.

Kirken er for meg en møteplass mellom meg og Skaperen min, og det betyr noe spesielt for meg. Disse litt høytidelige og samtidig nære stundene i kirken får vi oppleve ved flere anledninger. Gudstjenester på søndagen klokken elleve, ved større anledninger som for eksempel dåp, der vi får bære barnet fram til Gud eller ved bryllup der to mennesker gir hverandre løfter framfor Gud. Også høytider da, som jul og påske. Heldige er vi, som har denne møteplassen, og disse stundene.

Og så kommer hverdagen. Mandag morgen dukker opp, og hverdagens innhold tar sin plass igjen. Kanskje ikke så høytidelig, kanskje ikke heller alltid så hellig, men kan disse møtene med Gud også finnes der? Kan hverdagen vår i all sin travelhet, enkelhet eller hva den måtte være, være preget av nærhet med Gud?

Jeg tror mange av oss som tror på Jesus opplever nettopp dette, at troen får prege også hverdagen vår. Gud er for stor til å begrenses til kun utvalgte høytider, spesielle anledninger eller to timer på søndagen. Om bibelens budskap om Guds kjærlighet til oss er reelt, slik den så sterkt beskrives gjennom Jesu død for oss, så ville en slik begrensnings være trist. Trist slik det også ville vært i et annet menneskelig kjærlighetsforhold, der partene begrenses ovenfor hverandre til kun enkelte tidspunkt, i gitte rammer. Guds grenseløse kjærlighet til oss er ment å være nær oss gjennom livet. Og livet består vel for det meste av hverdager.

For noen vil en slik innblanding av troen på Gud, og det som har med det å gjøre, kunne virke forstyrrende i hverdagen. Og det passer bedre å legge dette til utvalgte tider i uken, eller kanskje i året. Dette er en helt ærlig sak, og det skal den enkelte få lov til å velge. Men er det sånn at vi slipper forstyrrelser, eller går vi heller glipp av noe? Hva går vi i så fall glipp av?

Jeg leste en gang noe om at Gud var like mye til stede da menneskets

relser ble født, som når en spurv dør. Det sier noe om hans storhet og nærhet samtidig, og kanskje det også sier noe om hvordan Gud vil være med oss og nær oss i vår hverdag. Jesus er for glad i oss til å bare være der enkelte timer på søndagen. Han ønsker å være helt nær, og at vi skal la han ta del i dagene våre her på jorden. Hans grenseløse kjærlighet, tilstede for meg, hver dag, det høres for meg ut som en rik hverdag. Hvis vi begrensner Jesus i våre liv til høytider eller noen gitte timer i uken, vil vi ikke også begrense det han vil kunne gi oss og bety for oss? Begrenses ikke da denne rike hverdagen? La ordene i sangen til Trygve Bjerkheim få understreke dette, at Jesus i hverdagen er ikke en forstyrrelse, men en berikelse.

*Han tek ikkje glansen av livet,
Den Frelser som kallar på deg.
Først då kan for alvor du leva
Når han får deg fylgja på veg.*

*Du høyrer dei dårande røyster
Som lovar deg gullglim og glans.
Men ingen legg lys over vegen
Som Jesus og kjærleiken hans.*

*Han hjelper i brattaste bakkar
Og stor deg når vegen vert smal.
Han signaler dei sollyse sletter
Og lyser i dødsskuggens dal.*

*Han fører deg frelst over fjorden,
Heilt fram til den himmelske strand.
Når døden sin brottsjø du moter,
Vil Jesus dra båten i land.*

*Han tek ikkje glansen av livet,
Han gyller din morgon og kveld
Og opnar ei dør til dei salar
Der æveleg høgtid du held.*

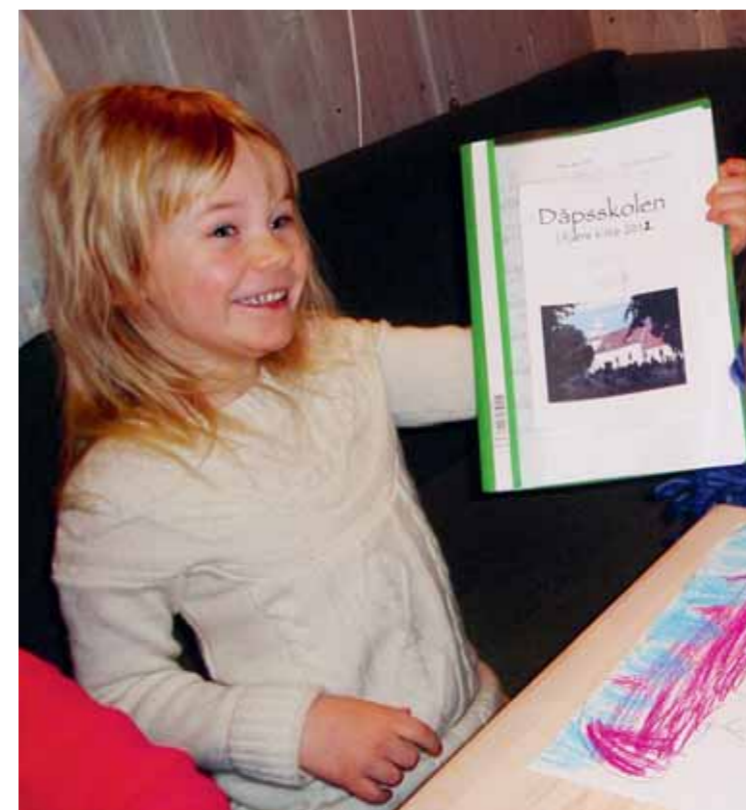
Tekst: Trygve Bjerkheim

Ragnhild R. Gellein
menighetspedagog

Hver gang et barn blir døpt, sies disse ordene til foreldre og faddere: **«Sammen med denne menighet og hele vår kirke får dere del i et hellig ansvar.»** Fjære menighet ønsker å stå sammen med dere foreldre i oppfølging av dåpen. Dåpsskolen er et tilbud til alle førskolebarn som en del av trosopplæringsplanen for dette alderstrinnet.

Ragnhild R. Gellein
tekst & foto

Dåpsskolen for 2012 er gjennomført og 24 barn som skal begynne på skolen til høsten møtte opp til de samlingene vi har hatt. Det begynte med familiegudstjeneste 29. januar i Fevik kirke med utdeling av boken «Den usynlige vennen». Deretter har det vært tre samlinger på mandager i Fevik kirke og tre samlinger på onsdager i Fjære kirke. Samlingene har vært preget av sang, drama, bibelfortellinger, tegning, klipp og lim, lystenning og et enkelt måltid. Her har ungene bl.a. fått lære hebraisk sang, spilt på trommer og andre rasleinstrumenter, lært litt liturgi, tent lys og tegnet. Hver sam-

Kirken har fått en svært viktig oppgave i å lære barna bibelhistorie. Her er det historien om Jesus som stiller stormen. Vi som er voksne idag fikk dette gjennom kristendomsundervisning på skolen. I dag er dette Kirkens ansvar, sammen med hjemmene, søndagsskolen og kristelige barne- og ungdomsorganisasjoner.

ling har hatt et hovedtema der de har lært om Kirken som deres hus, Sakkeus i treet og Jesus som stiller stormen.

På gudstjenesten 19. februar, som er siste samling, vil dåpsskolebarna bidra under gudstjenesten med inngangsprosjesjon og sang, og de vil få utdelt diplom for gjennomført dåpsskole.

KILDE TIL TANKE OG TRO FRA
GABRIEL SCOTTS FORFATTERSKAP

SCOTT OM URETTFERDIGHET

«Det var så meningsløst alt sammen. Hele jorden var full av hus – og så skulde hun måtte ligge ute likesom et dyr på bare marken og friste helseln og ha det ondt, mens menneskene rundt i husene lå godt og varmt i sengene sine og hverken kjente til kulde eller fukt. Ufattelig at noen kunde ha det så godt, ufattelig at det kunde være slik! Hvis det virkelig var et forsyn til – Josefa blev liggende med åpne øyne og stirre sløvt op gjennom granen.»

Fra Fant,
et blad av de reisendes bok,
bd. II, Josefa 1930
s. 35 i 1946-utg.

SCOTT OM VERDIEN AV BIBELHISTORIE

«Imens var han blitt konfirmeret.

Han var den eldste på kirkegulvet og svarte riktig på hvert spørsmål, presten var synlig tilfreds med ham, det var tydelig for enhver at han hadde en klar forstand og var en sjelden opvakt gutt. Men så hadde han lest flittig, særlig i bibelhistorien, som grep ham med en forunderlig makt og fylte sinnet med higen og drom. Nok hadde han lest i den før og kjent det meste igjen fra skolen – like fullt var det nytt nu, var det anderledes alt sammen, var det rikere, var det skjønnere og oplyst sig på et større vis. Det steg synner av bokens blad og synene kom igjen ute i marken og la en glans over stubber og steiner og farvet hverdagen omkring ham, farvet hans eget armødslike liv. Jordbunnen i ham var ploied av savnet, var fruktbargjort og tilrettelagt, den hungrende gromuld dypt i hans sjel lå som en akker og ventet på regn. En forunderlig hjemfølelse tok ham, stemmene som talte fra boken, menneskene, som kom ham i møte – det var gamle kjenninger, syntes han, ben av hans ben som det stod. Disse mennesker var han i slekt med, disse mennesker følte han med, de var av samme art som han selv. Slik tenkte også han, slik fornemmet også han.

Boken blev ved å tale til ham, å sysselsatte vesen og hans tanker. Den utløste stemningen i hans indre og fant uttrykk for hans dypeste vesen og gav hans dunkleste følelser ord. Den lille boken med det blå bindet løftet ham liksom ut av støvet og inn i lyset og lysets fred. Dens ånd blev hans, dens tone blev hans, dens vise enfold henrykket ham og hensatte ham i en fjern fortid ansikt til ansikt med Gud selv –

Fra Stien, eller
Kristoffer med kvisten, 1925
s. 74-75 i 1946-utg.

GRAVMONUMENTER

Topp kvalitet til rimelig pris - Kort leveringstid

10 ÅRS GRATIS OPPRETNING AV NYE STEIN

Spesialister på omsliping, navntilførsel samt restaurering.

RING OSS! Vi gir råd og veiledning i alle spørsmål ang. gravstedet - Be om å få tilsendt vår katalog.

FEVIK STEININDUSTRI A/S

Tlf. 37 04 72 31 - Fax. 37 04 71 48

Besøksadresse: Moy - mellom Fevik og Grimstad

Åpningstider: Man - fre kl. 07.00 - 16.00

Kvelds- og lørdagsåpent etter avtale

«Bjørklund har tradisjoner i stein»

Hageland

Syvertsens Gartneri
Skogheim Gartneri

Vi støtter
Fjære menighets arbeid

Conradi Begravelsesbyrå

FEVIK - FJÆRE - GRIMSTAD

Innehavere

Tonje Margrete og
Trond Magne Teistedal

Vi besørger alle byråtenester
Tlf. 37 04 65 95

Hele døgnet

Tlf: 37 25 37 00
Fax: 37 25 37 01
Pb. 311, 4892 Grimstad
www.lkgruppen.no

ARKITEKTKONTORET

Sverre Halvorsen AS

- ARKITEKTJENESTER
- REGULERINGS- OG BEBYGGELSEPLANARBEID
- BYPLANLEGGING

KIRKEGATEN 1 B, 4878 GRIMSTAD
Tel: 37251075 mob. 90174633 www.sverrehalvorsen.no

EURONICS

Tlf. 37 25 87 77
Bergemoen

LIKE BILLIG, men mye hyggeligere!

Frode Jan

Europas største el-kjede

Kirken i Aleppo tilbyr datakurs for ungdom. Det øker de unges mulighet til å skaffe seg en jobb. Kurset er et av prosjektene som Fevik kirke har bestemt seg for å støtte.

Vennskapsmenighet i Aleppo i Syria

I Fevik kirke har vi for de neste tre årene inngått en vennskapsavtale med den syrisk ortodokse kirken i Aleppo, Syria. Prest på Fevik, Oddvar Tveito, har ved flere anledninger besøkt denne kirken og knyttet nære bånd.

Syria er daglig i nyhetene nå. Det er borgerkrigsliknende forhold, og sivilbefolkningen rammes hardt. Det er streng rasjonering på mat, bensin, elektrisitet og alt hva vi tar for gitt. Også menighetslivet er preget av hva de opplever. De kristne i Syria har hatt det godt under nåværende regime. De frykter for hva en nytt regime kan bringe. Dette kaller oss til både bønn og omsorg. Vi vil senere skrive mer om denne menigheten.

Avtalen mellom den syrisk- ortodokse kirke i Aleppo og Fevik kirke innebærer gjensidig forbønn. Vi vil få bønneemner, og skal også sende bønneemner til dem. Fevik kirke vil

også gi økonomisk støtte.

Prosjekter som er aktuelle for inneværende år er støtte til utdanning. Det vil si støtte til de barna som er mest trengende, med skole avgifter /utdanning. Vi vil også støtte et internasjonalt datakurs for ungdom i regi av den syrisk ortodokse kirke, som vil kunne gi ungdommene ferdigheter og jobb.

Vi ønsker også å støtte det deres diakonale arbeid. Det vil blant vi hjelper til med penger til å skaffe matvarer eller andre nødvendighetsartikler til irakiske flyktninger/familier, og noen syriske familier som har særlig vanskelig kår.

Bilde av de som var ferdige med datakurs nå i desember.

Hilsen Fevik menighetsutvalg og kapellan Oddvar Tveito

Her ser man i midten erkebiskop og metropolit Gergorius Ibrahim Yojhanna. Økumenisk leder, og prosjektkoordinatør for samarbeidsavtalen, Razek Siriani står til høyre for han (blank isse)

BIBELTEKSTENE for søndag 26. februar

PREKENTEKSTEN

Matt 16,21-23

21 Fra da av begynte Jesus Kristus å gjøre det klart for disiplene sine at han måtte dra til Jerusalem, og at de eldste, overprestene og de skriftlærde skulle la ham lide mye. Han skulle bli slått i hjel, og den tredje dagen skulle han reises opp. 22 Da tok Peter ham til side og ga seg til å irettesette ham: «Gud fri deg, Herre! Dette må aldri hende deg.» 23 Men Jesus snudde seg og sa til Peter: «Vik bak meg, Satan! Du vil føre meg til fall. Du har ikke tanke for det som Gud vil, bare for det som mennesker vil.»

LESETEKSTENE

1 Mos 4,1-7 1

Mannen var sammen med sin kvinne Eva, og hun ble med barn og fødte Kain. Hun sa: «Jeg har båret fram en mann ved Herrens hjelp.» 2 Siden fødte hun Abel, broren hans. Abel ble sauegjeter, Kain ble jorddyrker. 3 Da det var gått en tid, hendte det at Kain bar fram for Herren et offer av åkerens grøde. 4 Også Abel bar fram et offer, av de førstefødte dyrene fra småfeet og av fett på dem. Herren så med velvilje på Abel og offeret hans, 5 men på Kain og hans offer så han ikke med velvilje. Da ble Kain brennende harm og så ned. 6 Herren sa til Kain: «Hvorfor er du harm, og hvorfor ser du ned? 7 Hvis du vil gjøre det gode, kan du se opp, men hvis du ikke vil gjøre det gode, ligger synden klar ved døren. Den ønsker makt over deg, men du skal herske over den.»

1 Kor 10,10-13

10 Og la oss ikke være misfornøyde og murre, slik noen av dem gjorde, de som ble drept av ødeleggeren. 11 Det som hendte med dem, skulle være til advarsel. Det ble skrevet til rettledning for oss, og til oss er de siste tider kommet. 12 Derfor må den som tror han står, passe seg så han ikke faller! 13 Dere har ikke møtt noen overmenneskelig fristelse. Og Gud er trofast, han vil ikke la dere bli fristet over evne. Nei, når dere blir fristet, vil han vise en utvei, slik at dere kan holde ut.

TA MED DEG BIBELEN

Ordet, bibellesningen, i gudstjenesten er det helt sentrale. Etter gudstjenesten søndag 22. januar, ble det avholdt menighetsmøte i Fevik kirke for å fange opp reaksjoner på den liturgien som nå er valgt for de kommende 3 årene. Fjærepostens redaktør meldte i den forbindelse et ønske om at det ble en liten tenkpause etter tekstlesningene – ikke nok til en lengre meditasjon over teksten, men i alle fall noen sekunder til å la teksten synke inn, for en går videre. Om det tas til følge vites ikke, men enten det blir slik eller slik skulle vi kanskje, som kirkegjengere og gudstjenestedeltakere, oftere ta med oss Bibelen og dermed også være bedre forberedt til å ta imot det Guds Ord som det skal prekes over.

Forøvrig er Bibel 2011 en av bokhandlenes bestselgere for tiden. At du og jeg har den med til kirken, kan kanskje bidra til at enda flere tar den frem og begynner å lese i den, eller skaffer seg en Bibel og så leser i den.

Den Peter! Himmeleriketets nøkleknippe fikk han utlevert, og «Klippen» ble han kalt – den Klippen Guds kirke skulle bygges på. Brushodet Peter, som tok de raske avgjørelser og kom med de spontane replikker: «Gud fri deg, Herre, dette må ikke hende deg!»

Nei, det er visst ikke bare paven i Roma som går i «fiskerens sko»: Hva skulle de til Jerusalem for, når han visste om alt som ville komme til å skje? De var jo trygge oppe i Gallilea. Han var så ung, hadde så mye ugjort i livet! Dessuten, hvordan skulle de greie seg uten ham? Ærlig talt, Herre!

Som et piskesmell kommer svaret: Vik bak meg, Satan! Du vil føre meg til fall! *Synd* betyr å ta feil av målet, har vi lest. Tenk om han hadde tatt feil av målet! Man stanser, trekker pusten, leter etter ord når man skal prøve å nærme seg hva mon dettet innebærer: «Det som hører Gud til! Guds plan med hans liv, med *mitt*? «Vi skal være som en selvfølytte», var det en som sa: «Hvis det skal bli tone i den, må den være tom – slik at Gud kan blåse i den.»

Å bli tom. Tømt for sitt eget, disponibel, som en selvfølytte om våren. For ham gikk veien til rettssak, domfellelse, død. Og tvers igjennom: Til livet og lovsangen.

Gud synger, sier rabbi Elimelek – og utlegger det: «Det er godt hvis et menneske kan sette det ut i livet som Gud synger inne i ham.»

«Herre, vis meg din vei, og gjør meg villig til å gå den.»

Lise Vislie (fra «For så høyt har Gud elsket verden...») Kirkens Nødhjelp 1992

Gudstjenestene

Fjære kirke

26.02.2012	19:30	Gudstjeneste v/Helge Spilling og Hesnes Brothers
04.03.2012	11:00	Gudstjeneste v/Vidar Øvland.
11.03.2012	11:00	Gudstjeneste v/Helge Spilling
18.03.2012	11:00	Gudstjeneste v/Oddvar Tveito. Utdeling av bibel til 4-åringene.
25.03.2012	11:00	Gudstjeneste v/Helge Spilling.
25.03.2012	19:00	Fremføring av Johannespasjonen, Fjære Kammerkor m/flere.

Fevik kirke

26.02.2012	11:00	Gudstjeneste v/Oddvar Tveito
11.03.2012	19:00	Gudstjeneste v/ Helge Spilling. Søndagsskole kl. 11
18.03.2012	17:00	Gudstjeneste v/Oddvar Tveito. Utdeling av bibel til 4-åringene.
25.03.2012	11:00	Gudstjeneste v/Oddvar Tveito. Søndagsskole
25.03.2012	19:00	Temakveld v/Jon Selås.

“Hvordan ser folkekirka ut når den er på sitt beste”.

I prekentekestene før påske leser vi om hvordan Jesus forberedte disiplene på det han skulle gjennom og de historiske hendelsene i Jerusalem. Likevel fattet de ikke hva som var i ferd med å skje og rekkevidden av det.

TRENGER DU KIRKESKYSS?

Trenger du skyss for å komme deg til gudstjeneste, kan du ringe en av disse kontaktene:

Beth Løhaugen, Kroken, tlf. 48277934
Kari Normann Erlandsen, Hesnes, tlf. 37041333 / 91109837
Berte Marie Reiersølmoen, Bergemoen, tlf. 37042241
Solveig Tønnesøl, Grefstad/Hausland, tlf. 37047191.

Hans Inge Fagervik

Klar melding
til konfirmantene:

LEV LIVET
UTEN RUS

Foto: Dirk Walraven
kilde: www.hansingefagervik.com

Aut. Rørleggerfirma

Rørlegger
Liene AS

Fevikveien 34
4870 Fevik

Telefon: 37 25 81 90
Faks: 37 25 81 91

E-post:
post@liene-vvs.no

Åpningstider:

Mandag – fredag:
07.30-15.30

Torsdag: 07.30-17.00

Lørdag: stengt

Konfirmanter og konfirmantforeldre i Fjære fikk et møte med artisten Hans Inge Fagervik vi forhåpentligvis seint vil glemme. På sprudlende nordlandsk vis ga han oss et bilde av et kjempeproblem i Norge, som både politikere og presse feier under teppet.

Konfirmantmor skriver:

Det handler om økende bruk av alkohol blant yngre ungdom og de svimlende summene som går med til å behandle alkohol- og rusrelaterte skader. Men det som særlig satt igjen etter kvelden var alle Hans Inges fortellinger om enkeltpersoner som hadde fått ødelagt livet sitt av rus, og den utryggheten barn og ungdom sliter med på grunn av foreldrenes bruk av alkohol, og den økende volden blant ungdom på grunn av rus. Fagervik pakket ikke inn anliggende sitt, men beskrev hvordan flatfylla blant ungdom utarter. Sjøl er han med å rydder opp etter Hovefestivalen, og det er ikke noe vakkert syn, fortalte han.

– Vi bruker bulldosere for å fjerne telt fulle av så mye dritt at dokka vil ikkje tru det.

Det som skal være en flott festival for unge med flott musikk, blir for mange en ukes fyllest. Han er sikker på at det er svært mange som gjerne skulle ha unnvært alt det de der har gjort i fylla. Heller ikke i sangene sine pakker han inn budskapet:

– Æ vill ikkje dø med smekken åpen og rumpa bar, sang han i ett av sine fengende refreng. Den klare meldinga hans til ungdommene var:

– Lev livet men uten kunstig rus! En fest er den følelsen du har når du skal møte vennene dine. Fest er ikke fyll. Han gav oss også noen klare bilder om fyll og sex, og at ungdom som har hatt sin seksuelle debut i fylla ikke sitter igjen med noen god opplevelse av det. Sjøl hadde han sett det første programmet av «Trekant» sammen med sin konfirmantsonn, og fortalte hvor sjokkert sønnen var over at ungdom ta i bruk masse fake plastdingser i noe som skal være vakkert og fint, og handle om respekt og nærhet. Hans Inge ville få ungdommene til å forstå at porno gir et falskt bilde av seksualiteten, og han snakka åpent ut om grenser for seg sjøl på det området. Vi fikk også et innblikk i hans erfaringer som natteravn i Arendal, og det var ikke noe vakkert bilde. Det er et høyt forbruk av anabole steroider i «Banke du»-byen (Arendal), og blandet med alkohol kan det få unge til å begå de grusomste

handlinger, til og med drap. Han har sjøl sett så mye rå volds blant påvirkte ungdom at han selv ikke ville sende sine egne barn til byen etter klokka seks en fredag kveld. Han fortalte om en kamerat som ble stukket seks ganger med kniv fordi en rusa fyr hadde hallusinasjoner som fikk ham til å tro at personen foran ham transformerte seg til et monster, og derfor måtte uskadeliggjøres. Han som ble stukket ned sto uskyldig og venta på bussen. Rus kan få fatale følger for folks liv.

Kanskje er Hans Inge Fagervik mest kjent for sangen sin «Farvel Marita», og hans arbeid med narkotiaproblem, men han reiser nå land og strand rundt og forteller ungdom hvor flotte de er og at de sjøl må velge hva slags liv de vil ha. Og, at det er fullt mulig å leve et godt liv uten rus. Si nei! var klar tale til alle de fremmøtte. Takk, Hans Inge, for at du gav oss en puff til å snakke med ungdommene våre om viktige ting.

Hilsen
taknemlig konfirmantmor

Alkohol? Nei takk!

Peer Rødal Haugen
KOMMENTAR

Noen vil sikker si at det får være måte på krigstyper til en slik overskrift. Men det handler om å ta til motmæle. Ta bladet fra munnen om du vil. Statistikk brukes til å forkynne at det er blitt færre såkalte avholdsfolk – personer som sier prinsipielt nei til alkohol. Det er fordi flere som tidligere forfektet et absolutt nei til alkohol, i dag praktiserer måtehold. Men vi «totalavholds» finnes fortsatt. Vi er definitivt ikke utgått på dato. Tiden er inne til å vise ansikt, med rett til å bli sett og hørt. Ikke bare for vår egen del, men for at nye generasjoner skal vite at det går utmerket godt an å si nei, og leve svært godt med det. Og så er vi grunnig lei av at restaurantbransjen fortsatt stadig vekk krisetilbyr oss Mozel hver gang det skal være noe godt å drikke.

YTE MER UTEN ALKOHOL

I Dagens Næringsliv for noen uker siden fortalte noen profilerte personer om sitt klare nei til alkohol. *Liv Ullmann* fant ut at hun ikke kunne bruke alkohol til å støtte seg på hver gang det buttet litt imot. Hun så i tide hvor det bar, og dro til håndbrekket. *Ole Einar Bjørndalen* forsto alt som 12-åring, at skulle han nå sine mål, var alkohol definitivt ikke en del av bildet. *Arne Johannessen*, leder i Politiforbundet, har sett nok vettskremte barn og knuste familier til å holde klar front mot alkoholen. I et langt innlegg i Vårt Land presenterte han synspunkter både på det å være forbilde og støtte for andre til å velge å stå imot drikkepresset, og å ikke ville gi alkoholen noe som helst spillerom i sitt eget liv.

– Du kommer aldri gjennom lærerskolen med det standpunktet, forkynte en medstudent tidlig første studieår. Den ene gangen jeg bommet på hva jeg fikk i glasset, holdt mine studiekamerater på å dø av latter. Jaja, noe skal man ofre for å glede sine medmennesker. På avslutningssamværet kom samme karen bor til meg og bekjente sin beundring. Han trodde virkelige ikke jeg ville klare meg. Jeg sa som sant var at det hadde vært mye enklere å si konsekvent nei, enn å vurdere et ja eller et nei hver gang det var aktuelt å drikke eller la være. Det han egentlig viste meg, var at han skulle ønske han for lengst hadde valgt det samme selv. Han var allerede alkoholiker før han hadde startet sin yrkeskarriere.

Jeg har snakket med mange som sier at egentlig er de enig med meg i sak, men får seg likesom ikke til å gå i spann med oss «mørkemenn». Jeg vet ikke hva slags mørke det er snakk om. Jeg har aldri hatt en hangover i mitt liv... Og livsglede, god stemning og leven har jeg opplevd i rikt monn, uten en dråpe alkohol.

Mange som praktiserer måtehold blir noe i retning av snurt når jeg argumenterer for et totalavhold, fordi de kjenner seg støtt. Det får de tåle, tenker jeg. Dette gjelder sak og ikke person. Jeg vil hevde at her er

innvendig: Eg er den einaste her til å ordne opp. I alle fall den einaste som kan køyre oss alle trygt heim.»

MITT VALG

Det ble tidlig klart for meg at jeg kom til å jobbe med ungdom store deler av livet, til alle døgnets tider – seimere også som far. Et måtehold ville by på problemer i forhold til min beredskap (speider, må vite), og jeg fikk raskt nok av erfaringer og innsikt i unge menneskers tragedier til å se at alkoholen aldri var en del av løshingen på hvordan få et godt liv, men fryktelig ofte en del av problemet når det hadde gått galt.

Mange jeg har hørt snakke om sitt avholdsstandpunkt, opplevde at drikkepresset var spesielt stort i studietiden. Joda, jeg skjønner hva de snakker om. Men da var det deilig å skjære igjennom med et entydig «nei». Ingen diskusjon eller vurdering av hvor mye og når osv. Når bølgene gikk høyt i korridorene på mandagene, og pinlighetene sto i kø, så jeg enda klarere verdien av et støtt og entydig NEI.

– Du kommer aldri gjennom lærerskolen med det standpunktet, forkynte en medstudent tidlig første studieår. Den ene gangen jeg bommet på hva jeg fikk i glasset, holdt mine studiekamerater på å dø av latter. Jaja, noe skal man ofre for å glede sine medmennesker. På avslutningssamværet kom samme karen bor til meg og bekjente sin beundring. Han trodde virkelige ikke jeg ville klare meg. Jeg sa som sant var at det hadde vært mye enklere å si konsekvent nei, enn å vurdere et ja eller et nei hver gang det var aktuelt å drikke eller la være. Det han egentlig viste meg, var at han skulle ønske han for lengst hadde valgt det samme selv. Han var allerede alkoholiker før han hadde startet sin yrkeskarriere.

Jeg har snakket med mange som sier at egentlig er de enig med meg i sak, men får seg likesom ikke til å gå i spann med oss «mørkemenn». Jeg vet ikke hva slags mørke det er snakk om. Jeg har aldri hatt en hangover i mitt liv... Og livsglede, god stemning og leven har jeg opplevd i rikt monn, uten en dråpe alkohol.

Mange som praktiserer måtehold blir noe i retning av snurt når jeg argumenterer for et totalavhold, fordi de kjenner seg støtt. Det får de tåle, tenker jeg. Dette gjelder sak og ikke person. Jeg vil hevde at her er

det for mye som står på spill, for enkeltmennesker og samfunn, til å stryke noen med hårene. Det er vanskelig å veie hensynet til mitt eget liv, mot hensynet til dem som kunne trenge meg som støtte i det å stå imot når presset øker. Begge er viktige, men av og til har jeg tenkt at forbilderollen er viktigst, og konsekvensene det har for mitt eget liv, er en bonus.

Det er nok av faktorer som har kraft i seg til å rote til et liv, og jeg trenger definitivt ikke et stoff som alkoholen som potensiell ekstra trussel.

NYKTERT OG SPENNENDE

Jeg synes det er spennende å møte nye mennesker, lære dem å kjenne, og oppleve at de byr på seg selv, sine kunnskaper, sitt talent, sin humor, ja, sitt ekte jeg. Det være seg i lek eller alvor, sorg eller glede. Men når rusen tar over, og personligheten endres til noe mindre og mindre tiltalende, blir jeg bare lei meg.

Mange har kortslettet at fordi jeg er en kristen så er jeg totalavholds. Mitt standpunkt er ikke primært begrunnet utifra tro. Jeg vet ikke hva slags situasjon det var på Jesu tid i forhold til drukkenskap, men jeg vet hva vi sliter med i vår tid, i vårt samfunn. Derfor ser jeg behovet for at noen går motstrøms og står støtt på et «nei takk», for å gi en hånd til dem som kan trenge det. Jeg ser at det ligger noe i bunnen her, som kan knyttes til formaninger jeg finner i Bibelen; ønsket om ikke å være en som trekker andre mot et drikkemønster som jeg selv kanskje kunne håndtere, men som ble til ulykke for min bror eller søster. Så er det vel en sammenheng like vel.

UT AV BARSKAPET

I Danmark meldes det at ungdommen synes alkohol er uhipt. Så bra!

Jeg legger ikke skjul på at jeg skulle ønske kirken kunne framstå som et tydelig fristed og en garantist for «alkoholfri sone». Noen vil innvende at å lære ungdommen å omgås alkohol er en bedre vei. Vel, jeg mener nei. Noen vil klare det, andre ikke. Men alkoholfritt er alkoholfritt, og ikke noe å stusse på.

Derfor inviterer jeg alle med «nei takk til alkohol»-standpunkt å komme ut av barskapet, og vise ungdommen at et er ikke tilfelle at «alle gjør det».

KONTAKTinformasjon
Fjære menighet

POSTADRESSE
Fjære menighet
Fjæreveien 185
4885 Grimstad

TELEFONER
Sentralbord kirkekontoret
37 09 01 00
Fevik kirke
37 04 82 33

ANSATTE

Håvard Backe
Kirketjener i Fjære
T: 37 09 11 40

Helge Flaath
Kirketjener i Fjære
T: 37 09 11 40

Ragnhild R. Gellein
Menighetspedagog
rg@grimstad.kirken.no
T: 37 09 01 18

Kjell Olav Haugen
Kateket
koh@grimstad.kirken.no
T: 37 09 01 16

Kirsti Pedersen Haugen
Musikalsk leder i Fevik
kph@grimstad.kirken.no
T: 37 09 01 17

Eli Anne Haugen
Barne- og ungdomsarb.
eh@grimstad.kirken.no
T: 37 09 01 14

Andrea Maini
Organist i Fjære
am@grimstad.kirken.no
T: 37 09 01 15

Anne Marie Midtbø
Daglig leder
amm@grimstad.kirken.no
T: 37 09 01 13

Helge Spilling
Sokneprest
hs@grimstad.kirken.no
T: 37 09 01 12

Oddvar Tveito
Kapellan
ot@grimstad.kirken.no
T: 37 09 01 09

Ingvild Wangensteen Limm
Barne- og ungdomsarb.
iw@grimstad.kirken.no
T: 37 09 01 14

Mer informasjon om Fjære menighet og oppdaterte opplysninger om aktiviteter i kirkene finner du på www.fjæreposten.no

Åndelig eller menneskelig lengsel?

Ikke mange meter fra Fevik kirke ser jeg at det inviteres til yoga, til alternativ medisin, til ulike former for terapi. Jeg har tenkt meg innom for å slå av en prat. Kanskje er det bare mine fordommer som får meg til å være skeptisk? Jeg vet ikke en gang om det har religiøs bakgrunn.

Det hevdes at folk i dag ikke er mindre religiøse enn før. Men at religiøsitet går andre veier, og finner andre uttrykk. Astrologi, magi, healing, engler og «hjelpere», kontakt med døde er noen av det man kan lese om i dag. Jeg er usikker på om dette er tilfelle. I en stor europeisk samfunnsundersøkelse ble Norge rangert som ett av de minst religiøse land i Europa.

Jeg leste om noe som de hadde gjort i en kirke et sted i Tyskland på julaften. De hadde plassert en litt annerledes julekrybbe i kirken. Når folk gikk forbi og tittet ned i krybben så de ikke en dukke som skulle forestille Jesusbarnet. I krybben hadde de lagt et spill, slik at folk fikk se seg selv. Hva var meningen? Meningen var å fortelle om juleevang-

eliets dypeste og innerste hemmelighet. Gud ble menneske. Gud får et ansikt. Samtidig gir også Jesus mennesket et ansikt. Skapt i Guds bilde, det sanne mennesket. Spillet som ble lagt i krybben viser hva som er målet med mitt liv. Å ligne på Jesus! Intet mindre. Fortellingene om Jesus har alltid vært viktige fortellinger for å speile hva som er sant menneskelig. Jesus er ikke en fremmed. Han er vår nærmeste, ja, han er nærmere oss selv enn vi selv er. Og han vil gjøre oss til det vi er ment å bli. Han vil fremkalle det bildet vi er skapt i, Guds bilde!

Det er ikke alle som lengter etter Gud. Men jeg tror at alle på en eller annen måte lengter etter å være et sant menneske. Jeg vil være god mot mine nærmeste og mine venner. Ja, egentlig mot alle. Jeg vil være ærlig og hel. Jeg vil gjøre det jeg innerst inne vet er rett. Ikke alltid får jeg det til, men jeg kjenner lengselen etter å være et helt menneske. Jeg tror vi alle vil være gode!

Elever ved Fjære ungdomsskole har nylig fremført en musikal som det sto mye om i avisen og Fjæreposten. Temat i musikalen var å bygge bro. Jeg fikk se musikalen, og jeg var imponert over både innhold og fremførelse! Selv fikk jeg være vertskap for to palestinske gutter på 15 og 17 år.

Den ene kristen, den andre muslim. Jeg ble dypt og inderlig imponert over deres kloke refleksjoner om det å være menneske i en komplisert virkelighet som Jerusalem.

Med stolthet i stemmen fortalte de om skolen sin. På denne skolen var det både jøder, palestinere, kristne og muslimer. Broen var ikke bare en drøm, men de erfarte dette som mulighet. Det gav meg fornyet tro på mulighetenes lidenskap.

Hilsen Oddvar prest

Tamir (17) og Ibrahim (15) på scenen med «The Bridge» i Catilina

Oppdrag:

Være med å forandre verden

Barnebarna er Ilenes store glede i livet. Heller ikke de vet så mye om hva hun har vært med på.

Les **Ilene Andersens** fascinerende historie >>>

Alt starter et sted. Lik et frø som tar til å spire og vokse. Slik startet en unik åndelig revolusjon i en manns hjerte, i en kirke i Keswick i England i 1908.

Mannen var amerikaneren Frank Buchmann (1878-1961) Hans kall var, etter selv å ha blitt forandret av den hellige Ånd, «å forandre verden». Og han gjorde det. Han startet det som seinere på norsk kom til å gå under navnet «Oxfordgruppen», og etter hvert «Moralsk opprustning» (Moral Re-Armament, MRA). Mennesker fra alle samfunnslag og nasjoner sluttet seg til bevegelsen. Den fikk avgjørende betydning gjennom et par tre generasjoner, som opplevde først en verdenskrig, og så enda en, og

atpå til fikk kald krig og med atomtrussel til dessert. Alt fra stats-, kirke- og bedriftsledere og mennesker fra alle mulige sammenhenger ble fanget opp av denne åndelige revolusjonen. De gav sitt liv til Gud, og følgene var enorme ringvirkninger i en rekke land.

I Norge fikk Oxfordbevegelsen avgjørende betydning for den norske motstanden mot det onde naziregimet. Betydelige samfunnsaktører innen politikk, kirke, skole, kultur og næringsliv hadde fått livene sine forandret, og det gav dem klarsyn og mot til å stå opp mot ondskaper.

De aller fleste fortsatte sine liv og levde ut sin tro der de var, og skapte ringvirkninger hver på sin plass. En av Buchmans strategier var å arbeide via nøkkelpersoner. Derifra var det kortere vei til større ringvirkninger. Var Buchman kristen misjonær eller demokratibygger? Svaret er trolig «begge deler», pluss litt til.

Hundrevis av mennesker gav opp studier og

karrierer for å arbeide for MRA. I Europa fikk de sin hovedbase i Caux i Sveits. De fulltidsengasjerte i alle aldre utgjorde en armé av små og store grupper som reiste verden rundt på kryss og tvers i ulike oppdrag, for å tale og samtale, møte mennesker, hjelpe og veilede. Og for å synge.

MRA brukte sang og musikk som et viktig kommunikasjonsverktøy. I sine rekker hadde de både amatører og profesjonelle sangere og musikere, som både skrev og fremførte dere egenproduserte sanger, musikaler og dramaer. Poenget var teksten, båret fram av musikk. På turnéer kloden rundt samlet de tusentalls tilhørere, og den Hellige Ånd gjorde store ting i og mellom mennesker verden over. Omfanget av en manns lydighet mot et svimlende kall, og farten det hadde verden rundt, er neste ikke til å fatte. Men fordi det var Den Hellige Ånd som utrettet miraklene, var det mulig. Dette ble livet for Ilene Godfrey Andersen, ei ung jente fra San Fransisco i California. >>>

The
J.J. Ugland
Companjes
støtter lokalt ungdomsarbeid
www.jjuc.no

VI KAN BIL!
• SERVICE/REP - ALLE MERKER
• EU-KONTROLL
• BILGLASS, REP/BYTT
• LAKK/KAROSSERI
• SKADETAKSERING
• FALCK BILREDERING (24 T)
• ORG. OPEL-SAAB VERKSTED

 MARK ASTRUP
 JENS PETTER FOSSE

JP & Thygesen AS
LILLESANDSVN. 29, 4877 GRIMSTAD
TLF 37 25 29 30 www.jpthygesen.no

BLI FADDER!

STØTTEFORENING RUSSISKE BARN
Bregnevn. 10, Fevik
konto 2801.02.58148

20 ÅR 1992 - 2012
Haglund Regnskap AS
AUTORISERT REGNSKAPSFØRERSKAP
www.haglund.no

STØTT
Swazihjelpen

konto 2801.13.70103

Topland Begravelsesbyrå
Arne Topland, tel. 37 04 06 76
Vi ønsker **Fjære menighet** lykke til i arbeidet
www.toplandbegravelsesbyraa.no

Ilene (f. 1929) har bodd i Norge siden slutten av 60-tallet. Hun er mor til Aage og bestemor til Dina, som vi skrev om i forrige nummer, og bor i Moåsen. Hun giftet seg med sin Aage Andersen fra Strømmen (d. 1990), som ble lege i Grimstad. Den historien hun deler med Fjærepostens lesere, utspiller seg, for hennes del, i årene 1947-1969.

Peer Rødal Haugen
tekst & foto

Ilene har alltid vært glad i å synge, og hadde et naturtalent i så måte. Etter hvert som hun vokste til, pekte mye i retning av en profesjonell sangkarriere. Hun lærte tidlig å synge det klassiske materialet på originalspråkene italiensk, fransk og tysk, i tillegg til engelsk, og alt som 15-åring gav hun sin første klassiske konsert. Hun hadde en sterk følelse av at sangen hennes skulle brukes til noe, men visste ikke hva.

Helt fra hun var liten hadde hun gått i bibelklasse og fått inn bibelkunnskapen. Det førte til at hun selv tok initiativet til å bli døpt. Hun oppsøkte baptistkirken på hjørnet, og lot seg døpe, påskemorgen, femten år gammel. Ja, hun ble faktisk nesten druknet, forteller hun med et smil. Den lille pastoren hadde store vansker med å klare å løfte henne opp igjen av vannet etter neddykkelsen.

Atten år gamle fikk hun et stipend til Santa Barbara Academy of Music. Men samtidig ble hun også utfordret til å dra på en konferanse på øya Mackinac i Michigan. Den dag i dag kan hun ikke forklare hvorfor hun valgte Mackinac.

– Slik ble det, smiler hun. Valget hun tok da ble avgjørende for resten av livet.

På Mackinac møtte hun ungdommer på sin egen alder, også noen eldre, som umiddelbart tiltrakk henne. De hadde noe som hun hadde lengtet etter lenge. Hele livet hadde hun søkt etter en fast Guds-tro. Disse menneskene hadde den.

KALLET

– Jeg følte at Gud gav meg en gave, sier hun.

Aldri noe sted hadde hun møtt mennesker som var så glade, frie, omsorgsfulle og inspirerende som dem hun møtte på Mackinac, de fleste jeg traff var ungdommer som meg selv, men med et syn på hva som var viktig her i livet, som var totalt annerledes enn den vanlige college-holdningen. Mackinac var MRAs amerikanske hovedkvarter, og Ilene møtte for første gang «de fire absolutte standarder» som MRA ble kjente for over hele verden: absolutt ærlighet, absolutt enhet, absolutt uselvishet og absolutt kjærlighet.

– Vi tror at Gud har en plan

for verden, og for hver og en av oss. Vi kan ta del i den planen hvis vi er villige til å gi vårt liv til Ham, og tjene ham. Da vil han bruke oss. Og han vil bruke deg. Men hvis du vil være med å forandre verden, må du starte med deg selv, så de til henne.

– Tenk igjennom livet ditt, og skriv det ned, dersom det er noe som ikke oppfyller disse fire standardene. Prøv å rette opp det du ser du kan rette opp, og finn ut hvor det må endring til.

Det var dette som var gått opp for Frank Buchman: All verdens smart uttenkte regimer, systemer og planer er dømt til å mislykkes så lenge en ikke tar tak i den viktigste faktoren, enkeltmennesket og den enkeltes måte å leve på. Han hadde sett hvilken kraft og hvilket forandringspotensial som lå i at mennesker overgav seg til Gud og lot den Hellige Ånd få plass i livet; at mennesker var villige til å bli formet, ledet og brukt av Gud. På samme måte som Jesus startet med tolv vanlige menn som var villige til å bryte opp og følge ham.

Med den nyvunne erfaringen reiste Ilene hjem igjen til California for å jobbe ett år. Da MRA satte opp industrisdag i dag kan hun ikke forklare hvorfor hun valgte Mackinac.

– Det forandret meg der og da, forteller hun. Hun fikk spørsmål om å slutte seg til MRA, og skulle snart få bekräftelsen på at sangen hennes skulle brukes til noe – bare at hun hadde vanlig, med hus og hjem og familie. For slik ble det ikke, i alle fall ikke på mange år.

– Men jeg opplevde likevel at alle puslespillbitene falt på plass, sier hun.

– Alt stemte. Hvor stort og omfattende dette var, som hun nå var en del av, ante hun ingen ting om. Det gikk opp for henne etter hvert som hun ble kjent med MRAs utstrakte virksomhet.

Hun gikk løs på de fire standardene i forhold til sitt eget liv, og begynte dagen med en times med bibellessing, slik MRA praktiserte, i tillegg til å be og lytte til hva Gud ville for henne, ja, for hele verden.

HATET MOT FAR

Selvransakelsen, bønnene og bibellessingen gjorde at hun ble konfrontert med forholdet til sin egen far.

Bildet av Ilene og Leland Holland (t.v.) som prydet forsiden på MRAs blad nyttår 1955, er tatt på Det norske teater, da musikalen «The Vanishing Island» gjestet Norge i desember 1955.

– For jeg hatet ham, forteller Ilene.

Hun hadde vitnet mot ham i retten, han forsvant ut av livet hennes, og ingen skulle noen gang få overtale henne til å tilgi ham. Aldri – ikke etter hvordan han hadde behandlet moren hennes. Men denne gjennopprettingen er den største forandringen hun har erfart i livet mitt. Hvis dette ikke hadde hendt, ville jeg ikke vært den jeg er i dag. En del av meg ville vært hard og stengt, erkjenner hun.

– Jeg kontaktet ham, og for første gang i livet kunne jeg erkjenne at det var ikke bare han som hadde skyld. Vi hadde alle skyld, og selv hadde jeg ingenting å bidra med, fordi jeg hatet ham så inderlig. Så jeg skrev til ham og ba om tilgivelse for hatet mitt, og for at jeg ikke hadde hjulpet ham. Hatet hadde blokkert for det.

Ilene oppdaget sin far på nytt, og de ble verdens beste venner for resten av hans liv. Hun kjente seg trygg på at han også, for eller siden, om ikke før på dødsleiet, ville vende om.

– Det tok mange, mange år, forteller hun.

– Men ti år før han døde fant han tilbake til troen. Han ble helt forandret, og jeg fikk se faren min slik som han alltid var ment til å være. Med sin fortid som alkoholiker, fikk han være til hjelp for andre med samme problem. Denne gjennopprettingen er den største forandringen hun har erfart i livet mitt. Hvis dette ikke hadde hendt, ville jeg ikke vært den jeg er i dag. En del av meg ville vært hard og stengt, erkjenner hun.

Erfaringen gjorde det også helt klart for henne at vi selv må bli forandret for vi kan hjelpe andre til å bli forandret, og hun innså at hvem som helst kan få hva som helst i livet sitt snudd om på. Det er mulig når Den Hellige Ånd får handle.

MIRAKELET

– Det var mitt mirakel. Jeg fikk troen jeg hadde søkt etter, og det ble fundamentet for hele livet mitt. Gud kalte meg, han ledet meg og han brukte meg, med alle de gavene han hadde utrustet meg

med. Syngingen min skulle brukes til noe, og jeg kjente meg helt fri.

Ilene forpliktet seg til å være ett år med MRA i Los Angeles, og da året gikk mot slutten fikk hun plutselig en dag beskjed om å komme seg på et fly til Caux i Sveits. Hun skulle til MRAs hovedkvarter i Europa, Mountain House.

– Påskemorgen, tre år etter at jeg ble døpt, sto jeg i teatersalen i Caux, og var solist i det internasjonale koret!

Det varte ikke lenge før hun var «på veien» med koret og musikaltroppen. Hennes første turnédeltakelse gikk til det utbombede Tyskland, til gruvedistriktene i Ruhr, med «The Forgotten Factor», stykket som hun selv ble så grepet av da hun så det hjemme i USA. Det var skrevet om til tysk, med tysk besetning, med sangtekster som «Es muss alles anderers werden». Privat innkvartering gjorde at de fikk kontakt med ledere og arbeidere. De opplevde elendigheten blant de nødlidende gruvedarbeiderfamiliene på

nært hold, og den enorme lengten etter alt som kunne lyse opp i tilværelsen. Aage, som mange år senere skulle bli hennes mann, var også med på denne turen. Han hadde gitt opp medisinstudiene etter krigen, for å være med på dette.

– Det var mange som ham, som forlot sine ulike karrierer eller jobber, og sluttet seg til MRA, fordi de opplevde dette som større, mer utfordrende og viktigere enn egen suksess.

Ilene ble solist i MRAs internasjonale kor, og gjennom de 22 årene hun var med, hadde hun hovedrolle i fire av musikalerne, i tillegg til en mengde solosanger og duetter med andre. Det skulle komme til å føre henne ut på oppdrag over hele verden.

– En av de karakteristiske tingene med MRA var at kristne ble utfordret til virkelig å leve ut troen. Når jeg leste noe i Bibelen, så tok jeg det på alvor. Jeg sier ikke at andre kristne ikke gjør det, men mange er tilfreds med mindre. Frank Buchman sa han ikke trengte «lenestolkristne». Vår utfordring var omtanke for den verden vi levde i og å gå inn i den tiden vi tilhørte. På samme måte utfordret vi muslimer, hinduer, buddhister etc. til å ta sin tro på alvor. Til og med kommunister utfordret vi. Et system forandrer ingen ting dersom ikke menneskene forandres. Du kan ikke lage god omelett av dårlige egg. Tenk hvordan verden kunne vært i dag dersom alle ulikt troende kunne samarbeide. Sånn sett kjennes det som vi var langt forut for vår tid.

CAUX I SVEITS

Ilene kom til Caux etter den mest hektiske tiden med statsledere på besøk, men det fortsatte å komme tusen på tusen med tyskere og franskmenn, men også mennesker fra alle mulige posisjoner, fra all verdens nasjoner, til konferanser og samtaler. Ilenes tropp gjorde alt som måtte gjøres; lagde mat, serverte ved bordene. På det meste kunne de ha 1000 mennesker til bords. De sang på møtene – gjerne to for dag – pluss musikal eller drama på kvelden, og samtaler etterpå. Mange av de viktige samtaler foregikk rundt bordene under måltidene.

– Jeg elsket denne atmosfæren og jobben med å servere ved bordene. Vi lagde på en måte den hjemlige rammen. Foran måltidene ba vi for det som skulle skje rundt bordene i salene. Der arbeidet Den Hellige Ånd med mennesker, og Gud veiledet dem om hva de skulle gjøre og hvordan, forteller hun.

De som kom til dit var mennensker som ville gjøre noe for landet sitt. Men da det gikk opp for dem at de måtte bli hennes mann, var de som kom til Caux. Det samme gjaldt de første japanerne. Ilene var med å ta imot den japanske delegasjonen, med ordførerne for både Hiroshima og Nagasaki.

Ilene viser meg et bilde fra mottakelsen utenfor Mountain House i Caux, hvor de møter gjestene, ikledd nasjonaldrakter fra sine respektive hjemland. De hadde skrevet en sang, på japansk, til gjestene fra Japan, som de tok imot dem med. Den inneholdt slikt som «velkommen håp, vi trenger dere».

– Japanere er ikke de som avslører mye følelse med ansiktsuttrykket sitt, men under sangen og den varme velkomsten, rant tårene nedover kinnene deres, forteller hun.

– Den Hellige Ånd arbeidet. Og det var stort å være vitne til det, og være en del av det. Musikalen maktet å uttrykke ting sterkere enn ord, selv om talerne også var dyktige mennesker og store talere.

den første større gruppen som fikk slippe inn i Tyskland. De første tyskerne som fikk komme ut, var de som kom til Caux. Det samme gjaldt de første japanerne. Ilene var med å ta imot den japanske delegasjonen, med ordførerne for både Hiroshima og Nagasaki.

Ilene viser meg et bilde fra mottakelsen utenfor Mountain House i Caux, hvor de møter gjestene, ikledd nasjonaldrakter fra sine respektive hjemland. De hadde skrevet en sang, på japansk, til gjestene fra Japan, som de tok imot dem med. Den inneholdt slikt som «velkommen håp, vi trenger dere».

– Japanere er ikke de som avslører mye følelse med ansiktsuttrykket sitt, men under sangen og den varme velkomsten, rant tårene nedover kinnene deres, forteller hun.

– Den Hellige Ånd arbeidet. Og det var stort å være vitne til det, og være en del av det. Musikalen maktet å uttrykke ting sterkere enn ord, selv om talerne også var dyktige mennesker og store talere.

MARXISTENS MIRAKEL

Europa lå med brukket rygg etter 2. verdenskrig. Hatet hadde revet Europa i filler. For at disse sårene skulle kunne leges, måtte hjertene helbredres.

I 1947 kom en innflytelsesrik kvinne fra Frankrike til Caux. Det var madame Irène Laure. Hun var fransk motstandsleder, troende sosialist og gløddende marxist. Oppholdet i Caux forvandlet henne. Hennes historie er et eksempel på hvordan mennesker som hadde et totalt annerledes syn på livet sitt, fikk snudd tilværelsen på hodet, og på grunn av sin sentrale rolle, påvirket at en rekke andre fikk erfare det samme. Slik fortalte hun om forvandlingen: «Som sosialist trodde jeg lidenskaplig på brorskap mellom mennesker. Men som marxist kjempet jeg klassekrigen mot arbeidsgiverne, og som fransk kvinne hatet jeg Tyskland som torturerte

mine kamerater og min egen sønn. Da jeg så en tysker entret podiet i Caux for å tale, forlot jeg salen umiddelbart. Senere ble jeg presentert for Frank Buchman, og han stilte han meg bare ett spørsmål: «Hva slags enhet ønsker du for Europa?» Flere dager med indre uro fulgte, men øyeblikket kom da jeg innså at hat aldri kan skape enhet, og at klassekrig er meningsløst med tanke på brorskap mellom mennesker. Jeg trengte et mirakel for å få revet hatet i hjertet mitt opp med rot. Jeg knapt trodde på noen Gud, men han utførte mirakelet. Jeg ble satt fri til å kjempe for hele verden, med ett stort ønske: å gjennopprette det som fortiden hadde ødelagt. Jeg ba tyskerne om unnskyldning for å ha ønsket den totale utsettelse av landet deres. Endelig kunne jeg gjøre noe effektivt for freden i verden.»

Som mange andre ble hun en nøkkelperson som Buchman bygget på, og som igjen skapte avgjørende ringvirkninger rundt seg. I Berlin møtte madame Laure tyske kvinner som trasket rundt i ruinene etter tepp bombing, og hun så og forsto at de også hadde lidd store tap. Etter denne gjennomgripende forandringen ble madame Laure en høyt skattet taler, og reiste med MRA gjennom hele Tyskland, og seinere, verden rundt.

– Du kunne høre en knap-penål falle, når hun talte, forteller Ilene.

– Det var grenseløst, forteller Ilene.

Det begynner jeg å ane. Under samtalen vår kommer hun stadig med små bisetninger, som plutselig åpner nok en dør, til enda flere utrolige beretninger, som involverer enda flere mennesker, kjente som ukjente. Men hun prøver hele tiden å holde seg på sporet hun har bestemt seg for på forhånd, men det er ikke lett... Og jeg kan ikke dy meg for å avbryte med flere spørsmål...

Taperne etter 2. verdenskrig, Tyskland og Japan, var isolert etter krigen. MRA var

Tysklands første kansler etter krigen, Konrad Adenauer, uttalte at hun var det enkeltmennesket som hadde betydning mest for forsoningen mellom Frankrike og Tyskland.

I tiden forut for dette intervjuet, snakket jeg flere ganger med Ilene på telefon, og jeg forsto at nå hadde jeg forårsaket masse tenking og jobbing for hennes del. Blant annet hadde hun leiet fram en mengde autentisk stoff fra denne tiden; trykksaker og innspillinger – det som er igjen etter etter så mange år. Hun skulle så gjerne hatt mer å vise barna og barnebarna. Men litt er heldigvis bevart. Et opptak jeg får høre er en sang de fremførte i Japan, hvor teksten er skrevet av en japaner som skulle vært kamikazeflyver. Hele poenget med sangene var tekstene, og de måtte selvsagt synges på folkets språk, i denne sammenhengen altså på japansk. De arbeidet i det hele tatt hard med å lære tekster og melodier, språk og korrekte uttale, utenatt selvfølgelig. Det gjalt alt de fremførte. Det var enormt viktig for formidlingen. Også mange nasjonalsanger skulle læres.

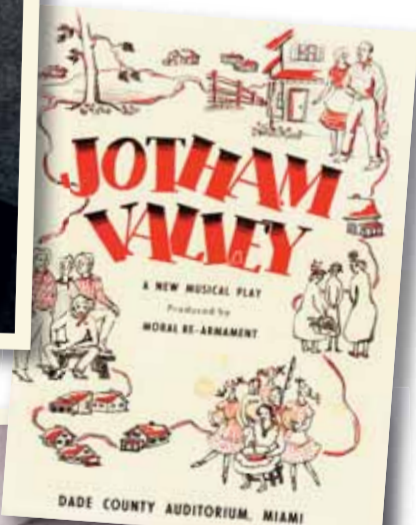
– Jeg husker hvordan jeg slet med den finske og den brasilianske nasjonalsangen, minnes hun.

TIL BROADWAY

En av musikalerne de laget het «Jotham Valley», basert på en sann historie om en konflikt mellom to brødre om retten til en vannkilde. Det selvtvettferdige broren eide vannretten, og han lagde krise ved å stenge av vanntilførselen til sin alkoholisererte

Irène Laure

Jeg kunne synge fra hjertet, og jeg kjente hvordan budskapet traff tilhørerne

brors side av dalen. Buchman var med et team på en lengre retreat i Nevada da han fikk kjennskap til historien.

Jeg kjenner ikke til alle detaljene, men det førte i alle fall til at brødrene ble forandret og forliket. Forsåvidt en enkel historie, men sann, og mange kjente til den. Historien ble til musikalen «Jotham Valley» og MRA satte den opp på Broadway i New York.

Jeg hadde akkurat kommet tilbake fra halvåret i Tyskland, jeg var 21, og skulle synges en hovedrolle på Broadway! Stykket gikk for fulle hus i fire uker.

Jeg klarte ikke engang å skaffe billetter til min egen familie, forteller Ilene.

«Jotham Valley» var den musikalen jeg likte best av de jeg var med i, og spesielt sangen som het «Somewhere in the Heart of a Man», ikke minst fordi historien om to menns hjertes var virkelig ble forandret var sann, og at budskapet vi fremførte var så

relevant og viktig. Jeg hadde rollen som den selvretterdige brorens kone. Jeg kunne synges fra hjertet, og jeg kjente hvordan budskapet traff tilhørerne. Den gikk så direkte på det vi arbeidet for, hvordan mirakelet kan skje i et menneskes liv – hvilke utrolig forandringer som kan skje – når Den Hellige Ånd får slippe til og gjøre sin gjerning.

På samme måte som hun hadde opplevde det i sitt eget liv, handler musikalen om det som stenger for så mange menneskers fulle frihet og for fredelig sameksistens. I sangen «Somewhere in the heart of a man» sang hun og MRAs store stjerne, Leland Holland duett, om å låse opp dette stengte rommet i hjertet, slå døren på vidt gap og kaste nøkkelen.

Når jeg lytter til et par opp-taket av Ilenes duett med Holland, blant annet den japanske «Fuji aria», er jeg ikke et øyeblikk i tvil om at hun hadde fått en strålende

karriere som klassisk sanger. Hennes klare og velartikulerte sopran ville ganske sikkert gjort det stort på verdens operascener. Men Gud hadde andre planer, og da hun selv også var villig, tok altså livet en annen retning og fikk en helt annen verdi.

INDIA

At bror hater bror, eller en uforsonlig kamp om vann, er kjent materiale for mange folk, også i dag. «Jotham Valley» var en av musikale MRA tur til India i 1952-53.

Vi kom til India rett etter at India og Pakistan hadde fått selvstendighet, og den kampen det hadde vært, både å komme løs fra kolonimakten, og den uforsonlige og blodige indre striden. At vi kom akkurat på dette tidspunktet, var en Guds ledelse. Situasjonen vi kom rett inn i, var nettopp «de to brødrene», muslimene og hinduene, som levde i ufred med hverandre. Muslimene skulle

forflyttes til Pakistan, øst eller vest, og alle hinduene i de samme områdene, motsatt vei, til India. Det var kaos, og nesten uframkommelig. Selv på skinnegangene var det mennesker på vandring. Hvor vi kom måtte vi formelig stege over folk.

Under kolonistyrer inviterte inderne sjelden vestlige inn til seg. Men på grunn av budskapet vi kom med, åpnet de hjemmene sine for oss, og vi fikk lære å kjenne dem på en helt annen måte.

Det var helt avgjørende å holde seg frisk, særlig for oss som hadde hovedroller, så forsiktighetsreglene var mange, minnes hun.

Melkemat måtte unngås, frukt og grønnsaker skrelles. På grunn av heten var hatt påbudt, og to forestillinger per dag var det de kunne make, en om formiddagen og en klokka seks. Frank sa vi måtte unngå en tredje forestilling, for å rasjonere på kreftene, men i Madras var tilstrømningen så stor at det var ingen vei utenom. Folk hadde reist langt med tog og gått kilometervis for å komme og se forestillingen. Vi tenkte jo folk som ikke kom inn på formiddagen ville gå hjem og komme tilbak, men de satt hele dagen i denne heten, og ventet. Og enda strømmet folk til. Da hundrevis heller ikke slapp inn klokka seks, fant de ut at det var ingen annen råd enn å holde en tredje forestilling klokka ti om kvelden. Vi i troppen syntes det var en glede å møtekomme denne hungeren etter å se og høre, og når du gjør noe fra hjertet får du ny energi, minnes hun.

Å reise i India med 200 mennesker og femti tonn utstyr var en real utfordring. Advarslene på forhånd var også mange. Det kunne ikke gå, fikk vi vite. Men Buchman visste at

ingenting var umulig for Gud. Så vi gjorde det, og det gikk. Like fullt var transporten rundt i det enorme landet en utfordring. Den foregikk med tog, og også der var heten et problem. Avkjølingen var en

kel men påkrevet: På hver stasjon toget stoppet kom baneansatte og slengte kasser med is inn i alle vognene.

Sammen med en vifte i taket var det vår air condition, minnes hun.

I Kashmir ble fem av oss innlosjert på gjestehuset til Miss O'Connor fra Irland. Hun hadde drevet hotell i Delhi, men sammen med kokken sin hadde hun trukket seg tilbake til Kashmir og drev et koselig lite gjestehus med en fantastisk rosehage og et utsøkt kjøkken. Buchman ordnet det slik at alle de 200 fikk ett måltid hos Miss O'Connor i løpet av oppholdet. Kveldene sluttet som regel med at vi samlet oss rundt peisen og sang og snakket om forandringen som var skjedd i menneskers liv og mellom nasjoner. Seint kvelden før vi skulle reise, fikk min venninne og jeg en kort melding fra Buchman: «Jeg tror Miss O'Connor skal seire over drikkingen sin, og at hun vil gi sitt liv til Gud i kveld. Dere må hjelpe henne!» Litt av en utfordring! Damen hadde allerede lagt seg, men takket være vårt gode forhold, våget vi oss til å banke på hos henne og sa «godnatt». Hun var fortsatt våken og inviterte oss inn på rommet sitt. Vi pratet litt, og plutselig reiste hun seg fra sengen, knelte på gulvet, og gav livet sitt til Gud – og bestemte seg for å kutt ut drikkingen. Vi kommer aldri til å glemme denne lille damen og Franks omsorg for henne. Tre måneder seinere kom meldingen om at hun var død.

MED STATSMENN RUNDT KLODEN

På femtitallet fikk verden en kald krig, med opprustning og atomtrussel. «Skille er vår tids karaktertrekk», uttalte Frank Buchman. Han kom opp med ideen om en Statesmen's World Mission, og å lage en musikal som skulle følge turnéen verden rundt. Det ble svært stort, på alle måter. Statsmenn fulgte med turnéen på reise eller de tok imot i sine respektive hjemland, fra USA til Japan og Asia, Midt-Østen og Afrika, til turnéslutt i Caux. Til sammen besøkte de 23 land og over 250.000 så stykket. Musikalen de reiste med het «The Vanishing Island», hvor Ilene hadde en av hovedrol-

lene. Den handlet om de to øyene «We hate you» og «I love me». Det ene landet har ikke noe høyere ønske enn å se det andre utradert. Det andre er seg selv nok. Budskapet var å «opplyse veien som fører fra hjerte til hjerte, fra klasse til klasse, rase til rase, nasjon til nasjon – en ideologi som kan imøtekomme hele den menneskelige families behov, og forene øst og vest» sto det å lese i presentasjonen. Det ble mange utrolige forsamlinger og store øyeblikk, som for eksempel studentlederen ved Rangoon Universitet i Burma, som etter en forestilling for 3000 studenter, i en sal som var beregnet for 2000, entret scenen og sa: «Jeg vil gjøre ånden fra dette stykket til ånden for mitt universitet og mitt land».

Fra Japan sendte statsministeren med to representanter for regjeringen da turnéen dro videre til Taiwan. Foran en overhumpet og siden applauderende forsamling ba de feil Japan hadde gjort under 2. verdenskrig. De fortalte at MRA var i ferd med å bygge et nytt Japan, og at gjennom MRA kunne hele Asia forenes.

I Kenya gikk forestillingen for fem fulle hus i Nairobi, med tilreisende fra mange land i Øst-Afrika. Et utendørsmøte samlet over 7000 mennesker, og et annet 1500 varetektfengslede Mau Mau (opprørere). Seks hundre av dem brøt offentlig med Mau Mau for å starte et nytt liv. En hvit offiser som hadde fått sin far drept av Mau Mau-ene møtte de fengslede opprørerne med kjærlighet og tilgivelse. «Jeg trodde han kom for å få oss alle drept. Ordene hans skar inn i hjertet mitt og jeg innså hva galt jeg hadde gjort, og gråt. Jeg bekjente udådene jeg hadde begått, og bestemte meg for å innføre de fire standardene i livet mitt. De skal jeg følge livet ut,» bekjente en av fangene.

En representant for de hvite i landet ba om unnskyldning for hvites overgrep. Det gjorde et uutslettelig inntrykk. En innfodt leder uttalte at han aldri hadde opplevd en hvit be om unnskyldning for synder begått av hvite i Afrika. Tusenvis av kommunister og marxister ble også utfordret av en høyere ideologi. Svakheten med kommunistisk statsmannsskap er at du aldri kan regne med å påvirke ikke-kommunistisk statsmannsskap, og vise versa, uttalte Peter Howard, som forfattet «The Vanishing Island».

Verden må velge et diktatur under en diktator, eller en ny begynnelse under Gud.

Vi har kommet til slutten på våre mange og lange samtaler, hjemme hos Ilene, og over telefon. Likevel kjenner jeg at for meg er det bare et første gløtt inn i en ukjent historie. Jeg har fått innblikk i en historie jeg bare hadde stikkordskunnskap om. Og jeg spør meg, og henne, hvor sporene etter denne revolusjonen kan finnes i dag?

Bevegelsen er fortsatt i live, og Den Hellige Ånd forandret fortsatt mennesker, som igjen forandrer sine omgivelser. Og, verden ville sett annerledes ut i dag, hadde det ikke vært for det Gud utrettet gjennom Frank Buchmans engasjement, og dem som valgte å slå følge på den samme veien. Det er kanskje det viktigste avtrykket. Jeg kjenner ikke til alt som skjedde. Jeg hadde bare min lille del i det, som det var for så mange, sier hun.

De var med på å forandret verden, ikke minst Skandinavia. Alle de skandinaviske landene har mye å takke Buchman og hans armé for. Men de helbredet ikke verden. Det er fortsatt nok å ta tak i for nye mennesker som vil la seg forandre. Det er en utfordring. Jeg kan ikke unngå å minnes prekenteksten fra søndag 2. februar, fra Mark. 4, om såkornet og såmannen:

«Det er som når en mann har sådd kornet i jorden. Han sover og står opp, det blir natt og det blir dag, og kornet spirer og vokser, men han vet ikke hvordan det skjer. Av seg selv gir jorden grøde, først strå, så aks, og til

sist modent korn i akset. Så snart grøden er moden, svinger han sigden, for høsten er kommet.»

For Ilene og Aages del var engasjementet slutt i 1969. De var en kort periode med det som senere ble en avlegger av MRA, Up With People, til Japan, og MRA skiftet etter hvert navn til Initiatives of Change. Målet er det samme som det alltid har vært, å forandre mennesker.

Ilene, Aage og barna slo seg ned i Grimstad, hvor Aage ble lege, og de startet på livet som familie.

Gud kalte meg, han ledet meg og han brukte meg, en helt enkel, vanlig jente fra California, avslutter Ilene.

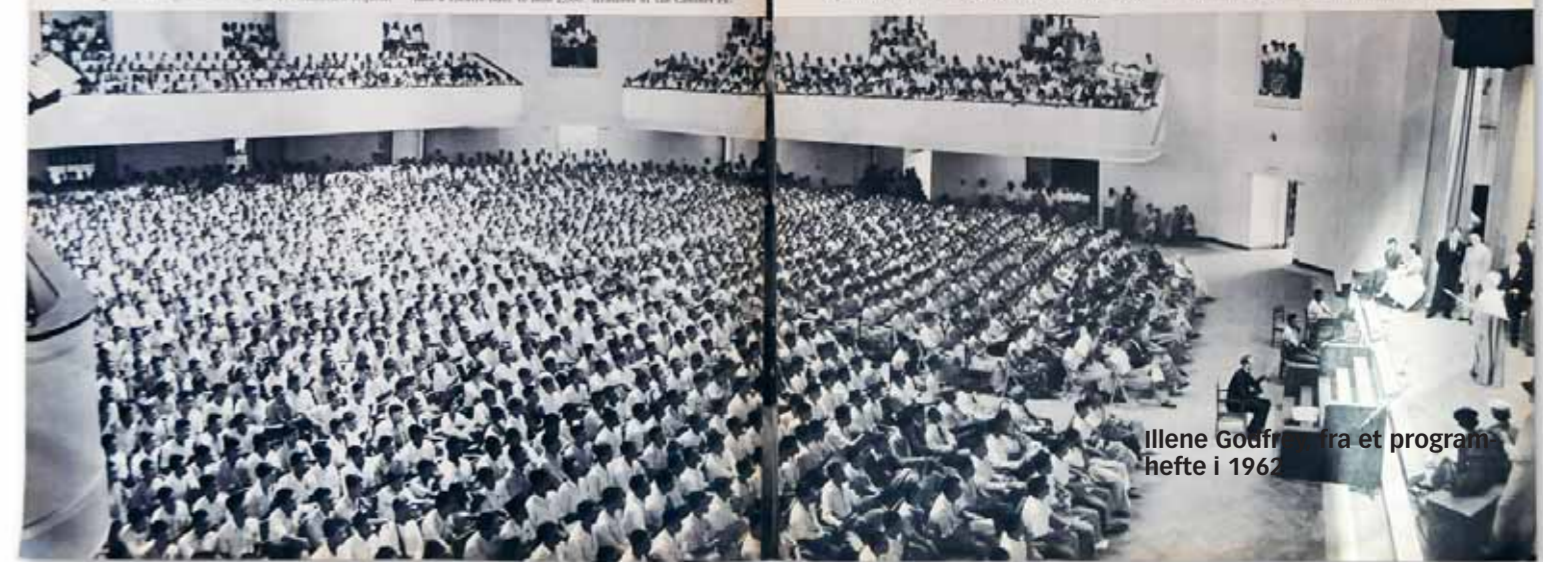

Kartet viser reiseruta for Statesmen's World Mission. Under: Scenebilde fra «The Vanishing Island»

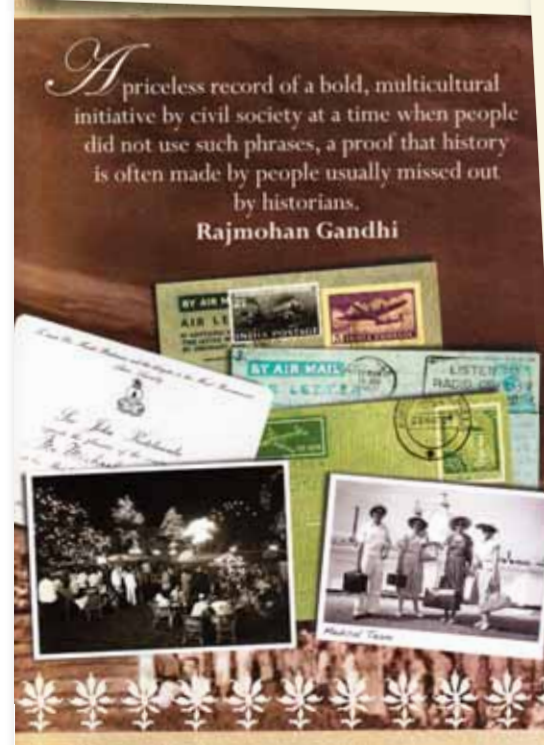

U NU, Prime Minister of Burma, speaking in Helsinki: "I wish to thank you for the new possibilities Moral Re-Armament has opened up for the youth of Burma."

You Have Given Them a New Vision

Fra Rangoon Universitet i Burma, hvor 3000 studenter studenter så forestillingen «The Vanishing Island».

Øverst: Jotham Valley vises for 15.000 tilhørere i Hyderabad. Over: Ilene som Jennifer i musikalen Jotham Valley. T.v.: Baksiden av boken «Ice in every carriage», en samling minner fra mange som var med på turnéen i India. Omtalen er skrevet av Rajmohan Gandhi, Mahatma Gandis barnebarn, som, ble fulltidsarbeidene for MRA.

Søndagsskolen er viktigere enn noen gang!

Henrik Syse er for mange kjent som sønn av tidligere statsminister Jan P. Syse, og som en kjent forsker og filosof. Men når han blir intervjuet av media presenterer han seg bestandig som «forsker og søndagsskolelærer».

–Det er fordi jeg er så glad i søndagsskolen og fordi det er privilegium å være søndagsskolelærer, sier Syse, og blir engasjert:

–Å gi barn en trygg og meningsfylt oppvekst er noe av det viktigste vi kan gjøre. I tillegg lever vi i en tid der mange barn lærer og hører veldig lite om Jesus. Derfor er Søndagsskolen viktigere enn noen gang! Søndagsskolen skal være et åpent og trygt rom der foreldrene kan føle

trygghet og ha tillit til det som skjer, og der barna opplever at de blir sett og verdsatt. Og så skal det være moro og spennende! Søndagsskolen er alt dette: mening, trygghet, tillit, moro – med budskapet om Jesus og hans kjærlighet til barna i sentrum, sier Henrik Syse.

Han er søndagsskolelærer i Fagerborg menighet i Oslo.

kilde: www.sondagsskole.no

Kl 11.00 på Vik bedehus, hver søndag.

Kl 11.00 i Fevik kirke på disse datoene i vår:

FEBRUAR
05. februar
12. februar
19. februar

MARS
11. mars
18. mars
25. mars

APRIL
15. april
22. april
29. april

MAI
06. mai
20. mai

JUNI
03. juni
17. juni: Avslutning på Sandodden

Når det er gudstjeneste, deltar vi på denne først, og går til vår egen samling etter ca 10. min.

VI GLEDER OSS TIL Å SE DEG!

det skjer fast

BARN OG UNGE

BABYSANG

FMU-huset på mandager (påmelding)

SMÅBARNSSANG 1-6 ÅR

FMU-huset på mandager kl. 10.00

SMÅBARNSTREFF

Vik bedehus fredag 2/3, 16/3 og 30/3 kl. 10.00-12.30

SMÅBARNSTREFF

Fevik kirke hver onsdag kl. 10.00-12.00

FEVIK KIRKE

SØNDAGSSKOLE BS-AGENTENTE
Disse annenhver søndag kl. 11.00

VIK SØNDAGSSKOLE

Vik bedehus hver søndag kl. 11.00

TORSDAGSKLUBBEN

Vik bedehus 10/11, 24/11 og 8/12, kl. 18.00-19.30

HESNES

JENTEFØRENING
Hesnes bedehus annenhver tirsdag kl. 17.30-19.00

BARNELAGET LIA

Lia bedehus annenhver onsdag i partallsuker kl. 17.30

ELLE MELLE FEVIK

Hver tirsdag i Fevik kirke Mini kl. 17.15 Tween kl. 18.00

ELLE MELLE FRIVOLL

Bygdheim bedehus annenhver onsdag kl. 17.30

FAMILIEKLUBB

FMU-huset 2. torsdag i måneden kl. 17.00

ALFSAM

FMU-huset annenhver torsdag kl. 18.00-20.00

UNGDOMSGRUPPA LIA

Lia bedehus, annenhver onsdag i oddetallsuker kl.19.00

UNGDOMSGRUPPA FEVIK

Fevik kirke fredag kl. 20.00

FMU, FJÆRE MENIGHETS UNGDOM

FMU-huset mandager kl. 18.00

FJÆRE SPEIDERGRUPPE

har samling i Fjæreparken annenhver tirsdag fra kl. 17.30-19.00

VOKSNE

MORGENSANG I FJÆRE KIRKE
Hver torsdag kl. 09.00

PROKOR øver annenhver onsdag i Fevik arbeidskirke kl. 20.00-22.00

FJÆRE KAMMERKOR

har øvinger i Fjære kapell tirsdager kl. 19.30

ELDRETREFF

på Vik bedehus kl 16.00 hver fjerde tirsdag i måneden.

Fersk info på www.fjæreposten.no